

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 5

11/3 - 24/3

1978

6. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 2

Russiske tanks av typen T-52 erobret av EPLF ved Massawa.

den röde Arbeideren har hatt ensamtale med Amdemichael Kashai og Eremias Debessai fra EPLF. De uttalte:

I tillegg til det stadig pågående slaget om Massawa kjennetegnes den fase som den eritreiske revolusjonen nå er inne i, av konsolidering av det som er vunnet til nå. Ca. 95% av landet er i dag frigjort, men som kjent holder de etiopiske kolonistyrkene ennå Asmara og kontrollerer havneområdet i Massawa særlig ved hjelp av bombardement fra sjøen.

I de frigjorte områdene arbeider de eritreiske progressive med å styrke revolusjonen. Uten en mobilisering på alle felter av befolkningen i de frigjorte områdene, vil det i lengden ikke være mulig å beholde de seire som er vunnet i frigjøringskrigen. Bare de som er villige til å arbeide ut fra enheten av den nasjonale frigjøring og den sosiale revolusjon, er i virkeligheten også de eneste konsekvente forsvarere av den nasjonale uavhengighet.

I de frigjorte områdene organiseres befolkningen i masseorganisasjoner inndelt etter klasser og annen type sosial plassering. Masseorganisasjonene organiserer det politiske arbeidet, og sammen med EPLFs masseorganisasjonsenheter tar de hånd om den

Eritrea: KONSOLIDERING AV DE FRIGJORTE OMRÅDER

politiske organiseringen av områdene. De organiserer dessuten en militia, som rekrutteres fra de politisk mest bevisste medlemmene av masseorganisasjonene.

I tillegg til å heve befolkningens politiske og kulturelle nivå består nå hovedoppgaven for masseorganisasjonene i å utbygge den infrastruktur som dels aldri har eksistert og dels er blitt ødelagt av krigen. I en større by som Keren har man f.eks. kommet godt i gang med reising av en del mindre industri.

Masseorganisasjonene etablerer dessuten i byene et kooperativt marked, sentral distribusjon av forbruksvarer. I det hele tatt er det nettopp dette som preger EPLFs linje for frigjøringsarbeidet, at dette avanserer og konsolideres i samme grad som befolkningen selv mobiliseres og blir politisk bevisste.

FORHOLDET TIL ELF

Som et ledd i arbeidet for det første hovedmålet, full nasjonal uavhengighet, har EPLF deltatt i samtaler med ELF med sikte på å oppnå nasjonal enhet i frigjøringskampen. Siktemålet for EPLF er her å komme fram til et program for felles politisk, militær og økonomisk handling. Den 20. oktober i fjor ble det inngått en avtale om å opprette en felles komite med sikte på jevnlig diskus-

sjoner om felles handling på ulike felter.

I motsetning til hva vårt norske småborgervenster liker å forestille seg, er det ikke "sektaristene" i EPLF som hemmer denne enheten, men det er tvert om ledelsen i ELF som frykter både den vidtgående frigjøring som EPLF

representerer, og konsekvensen av den seieren som EPLF er i ferd med å vinne i Massawa.

Derfor er det nettopp de som representerer en sabotasje av den nasjonale enheten, noe som bl.a. har gitt seg uttrykk i at de f.eks. unnlot å møte på

Forts. side 5

TO LINJER I SOSIALFASCISMEN

Den borgerlige pressa har i den senere tid oppløftet et hylekor om en splittelse i Arbeiderpartiet, representert ved en pragmatisk fløy, (Nordli) og en radikal (Steen).

Det fullstendig feilaktige i denne beskrivelsen kan selvsagt ikke tjene til å skjule det faktum at det i dag finnes en splittelse innen sosialdemokratiet - både internasjonalt og innen DNA. Selvfølgelig dreier det seg her om forskjellige politiske linjer som også lett vil kunne utvikle seg til personlige stridigheter og til intern maktkamp.

Nettopp derfor er det så meget mer maktpåliggende for kommunistene å påpeke at disse motsigelsene ikke

Forts. s. 2

Nordli-Steen: Uenighet i DNA om hvordan kapitalen skal forvaltes.

Tariffoppgjøret:

"NASJONALØKONOMISKE HENSYN ER IKKE ARBEIDERKLASSENS SAK"

Tariffoppgjøret til våren vil bety lønnsnedslag for arbeiderklassen, og den eneste måten å unngå dette på er i de lokale forhandlingene. I den anledning har vi intervjuet Per Kristian Larsen, nestformann i Øvre Solør samorg. og leder av den siste aksjonen ved Orkla Saga om hans syn på vårens tariffoppgjør.

d.r.a.: Hvordan tror du resultatet av vårens tariffoppgjør vil bli for arbeiderklassen?

Per Kristian Larsen: Det vil utvilsomt bli dårlig, men spørsmålet er hvor dårlig det vil bli. I realiteten vil det bli et lønnsnedslag for mange, noe flere av oss har hatt de siste årene. Det vil bli lønnsnedslag bl.a. p.g.a. prisstigningen og devalueringen. Erfaringen har vist at en prisstopp ikke fungerer, slik at prisøkningen raskt vil spise opp tilleggene, om det gis noen.

d.r.a.: Vårens tariffoppgjør ble et samordnet kombinert oppgjør hvor staten deltar. Tror du resultatet ville blitt bedre med et forbundsvist oppgjør?

P.K. Larsen: Jeg vet ikke om det ville gitt noe bedre resultat i kroner og ører, staten kan jo også delta under forbundsvise oppgjør og påvirke forhandlingene. Oppgjørsformen er en prinsippsak, og når staten deltar i tariffoppgjøret undergraves den frie forhandlingsretten. De samordnede og kombinerte oppgjørene er et uttrykk

for et ekspertvelde, og det er omtrent umulig å forstå de beregningene som er gjort. Ved forbundsvise oppgjør vil du få større aktivitet på grunnplanet, og det vil være lettere å utforme egne krav og kjempe for dem. Selv om streikeretten ikke er stor i dag, vil den uthules enda mer under de kombinerte oppgjørene.

d.r.a.: I Oslo samorg. er opposisjonen mot kombioppgjøret splittet. Rolf Dahl fra NKP var bl.a. kritisk til kombioppgjøret fordi det bare var uttrykk for vår nåværende økonomiske politikk, og fordi staten ikke la opp til en annen økonomisk politikk på lang sikt. Videre ble det sagt at oppgjørsformen ikke var noe prinsipp.

P.K. Larsen: Som sagt er oppgjørsformen et prinsipp for meg. Jeg har

inntrykk av at NKP nå demper ned sin kritikk av oppgjørsformen. Å presse staten til en annen økonomisk politikk hjelper ikke, og har ingenting med oppgjørsformen å gjøre. Det er ikke fagbevegelsens ansvar å ta nasjonaløkonomiske hensyn, da arbeiderklassen ikke eier produksjonsmidlene. Det er ikke vår oppgave å ta hensyn til kapitalen og dens interesser.

d.r.a.: Tror du det er realistisk å rive fagorganisasjonen løs fra det statsansvar den har i dag?

P.K. Larsen: Umiddelbart nei, om det skal være mulig må det i så fall være på svært lang sikt. Det er i hvertfall umulig med DNA i regjeringssposisjon, og med den integrasjonen en nå har

Forts. s. 2

mellom ledelsen i LO og staten, samt den felles politikken de fører i forskjellige samarbeidsfora.

d. r. a: Tror du noen regjering egentlig vil klare seg uten at de har kontroll med fagorganisasjonen?

P. K. Larsen: Nei, jeg tror ikke noen regjering kan klare seg uten denne kontrollen, og jeg er usikker på om det er mulig å rive fagorganisasjonen løs fra det statsansvaret den har.

d. r. a: Vi i KA mener det er umulig å rive fagorganisasjonen løs fra staten, og etter som tiden går vil fagorganisasjonen bare bli mer og mer integrert i staten. Dersom fagbevegelsen som bevegelse skal løsrives, må dette gjøres på tvers av fagapparatet og uavhengig av dette. Mot dette hevder en del på den såkalte venstresida at fagapparat og fagbevegelsen kan løsrives fra staten ved bl. a. å skifte ut toppledelsen. Hva mener du om dette?

P. K. Larsen: Nei, fagforeningene mister ikke sitt statsansvar ved at vi skifter ut LO-toppene. Vi må radikalisere og politisere grunnplanet. En må mobilisere til kamp på grunnplanet og spre forståelse for de politiske sidene ved tariffoppgjøret og vise at dette gjøres for å bevare eierinteressene. Om det derimot er mulig å radikalisere fagbevegelsen nedenfra og helt til topps vet jeg egentlig ikke.

d. r. a: Tariffoppgjøret legges opp slik at det vil bli lønnsnedslag for de fleste industriarbeidere, mens bøndene fortsatt skal få reallønnsøkning - hva synes du om en slik politikk?

P. K. Larsen: Dette er et klart splittelsesforsøk. Småbrukerne har det ikke fett, men jeg godtar ikke at bøndene får en økning mens arbeider-

klassen får lønnsnedslag. Det er forøvrig også de rike bøndene som har tjent mest på de tiltak regjeringa har gjort.

d. r. a: Vi ser på denne politikken som et forsøk på å få til en felles politisk front mot arbeiderklassen før tariffoppgjøret. Tror du at jordbrukere vil bli brukt mot industriarbeiderne i slike blandede landbruks- og industri-strøk som her?

P. K. Larsen: Ja, det er ikke første gangen. Her i Hedmark har vi flere eksempler opp gjennom historien på dette. Et siste eksempel er Våler Skurlag. Her er arbeidsstokken split-

tet, bl. a. fordi så mange småbrukere jobber der, slik at de ikke klarer å stå samlet mot bedriftens rasjonalisering og oppsigelser. Her på Orkla Saga er det annerledes. Vi har færre småbrukere og flere arbeidere med organisasjonserfaring. Samtidig har vi jobbet med og diskutert disse problemene.

d. r. a: Er denne uenigheten og splittelsen et uttrykk for kryssende klasseinteresser?

P. K. Larsen: Ja.

d. r. a: Foran tariffoppgjøret har det vært snakket mye om de lavtlønnede, bl. a. har det vært foreslått både et "lønnsutjamningsfond" og minstelønn. Hva synes du om disse forslagene?

P. K. Larsen: Det blir sannsynligvis lite eller ingenting i lønnsøkning for de lavtlønnede. Det er jo til og med uenighet om hvem som er lavtlønnet. Tidligere har vi fått lavtlønnstillegg, men i år får vi ikke det heller. Når det gjelder lønnsutjamningsfondet går jeg i mot, da dette bare vil dempe

og bremse lønnsøkningen hos de med litt høyere lønn enn gjennomsnittet. De snakker om å solidarisere seg med de lavtlønnede - og det gjør jeg - men dette fondet vil bare sikre kapitalistene.

d. r. a: Hva synes du om minstelønnsforslaget etter samme modell som en har i Oslo Jern og Met., hvor de lavtlønnede oppjusteres når de andre gruppene får lønnsforhøyelse?

P. K. Larsen: Et slikt forslag vil jeg støtte, da dette er solidarisk. Når de såkalte høytlønnede fører kamp, er dette egentlig en kamp for alle, også for de lavtlønnede.

d. r. a: På LOs representantskapsmøte ble det foreslått en kombinasjon av disse to forslagene. Dersom dette blir gjennomført vil en vel få stoppet all lønnsøkning. De høytlønnede vil ikke få noe p. g. a. utjamningsfondet, og når de "høyt"lønnede ikke stiger vil det i følge minstelønnsforslaget ikke være grunnlag for økning hos de lavtlønnede?

P. K. Larsen: Ja, de er ute etter å fryse fast lønningene og dempe den lokale kampen. Hadde det vært mulig for dem hadde de vel også vedtatt en lov mot lønnsnedgang. I det hele tatt vil det bli atskillig hardere å få noe i lønnsnedgang i framtida.

d. r. a: Tror du LO og NAF vil forsøke å få til en bestemmelse mot lønnsnedgangen under tariffoppgjøret? Hvis et slikt forslag blir vedtatt under tariffforhandlingene vil det jo

bety at det blir ulovlig å føre lokal kamp. Hvordan tror du en slik bestemmelse vil virke inn på arbeiderklassens kampmuligheter?

P. K. Larsen: Det vil bremse kampmuligheten, da de fleste foreninger og klubber praktiserer legalisme - dvs. at de følger de vedtak og overenskomster som LO og NAF blir enige om, - under tariffforhandlingene. Vi må regne med at det vil bli motstand mot å gå ut i streik etter brudd i lokale forhandlinger blant en del arbeidere om en slik streik blir ulovlig. Denne holdningen til hva som er "lovlig" må vi bekjempe dersom vi skal få noen lønnsøkning.

d. r. a: Vårens tariffoppgjør blir et lønnsnedslag, og vi oppfordrer derfor alle arbeidere til å gå offensivt til verks i de lokale forhandlingene. Når kravene ikke innfris må de gå til streik eller andre aksjoner på tvers av lovverket og fagapparatet, og eventuelle streiker må organiseres etter den ulovlige streikens metode.

P. K. Larsen: Det er riktig. Det er på det lokale plan kampen må føres - og da på tvers av lovverket. Her er det viktig at noen går ut og aksjonerer selv om motstanden fra kapitalistene vil bli hardere og hardere, slik at det blir et eksempel å følge for alle andre arbeidere.

Nettopp i krisetider er det nødvendig at arbeiderne innser at borgerskapet står vel så svakt som dem. Dette er en strategisk viktig situasjon, hvor arbeiderklassen må være på offensiven, selv om kampen vil få en hardere form. I krisetider vil arbeidernes politiske bevissthet økes, selv om redselen for å miste arbeidsplassene vil være et hinder for kampen mot kapitalen, er det viktig å påpeke at kapitalistene står svakere bl. a. p. g. a. økt konkurranse seg i mellom.

TO LINJER I SOSIALFASCISMEN ... Forts. fra s. 1

er fundamentale, at de ikke springer ut av noen forskjell innen sosialdemokratiet hva angår oppfatningen av det kapitalistiske samfunn. De motsigelser vi i dag kan se er bare uttrykksformer for de alternativer som sosialdemokratiet har for å løse sin allmenne historiske misjon: å forvalte kapitalismen ved hjelp av organisasjoner innen arbeiderklassen (LO) og ved å framstå som klassens politiske representanter i det borgerlige demokrati (partiet DNA).

Som borgerlig/småborgerlige interesseorganisasjoner innen arbeiderklassen er det deres funksjon å skjule klassemotsetningene eller å la dem framte nettopp slik at de opprettholder kapitalens herredømme. Dette skjer ved først å innordne klassens organisasjoner i det borgerlige samfunn og så utøve et borgerlig herredømme på basis av dem.

Men dette forutsetter at en borgerlig politikk kan bli framstilt som en arbeiderpolitikk og det er dette som blir vanskelig gjort under en økonomisk nedgangsperiode. Skal inntrykket av en "arbeiderregjering" bli bevart, må man, i alle fall tilsynelatende stille seg positivt til en oppfyllelse av visse elementære krav fra grunnplanet. Selv LO krever en opprettholdelse av kjøpekraften ved årets tariffoppgjør. Selve dette presset kan sikkert bli gjort om til en taktikk for å bli kvitt det: ved å love at LO-ledelsen skal følge opp kravene blir alt borte i tåka og grunnplansinitiativet lett kvalt. Den helt iso-

lerte insisteringen på forbundsvise oppgjør som f. eks. SV-ledelsen stod for (da den ennå fantes) var et uttrykk for dette.

Men dette forhold kan ikke skjule at sosialdemokratiet står i en situasjon som objektivt gir grunnlag for to forskjellige sosialdemokratiske linjer dvs. to motstridende måter å prøve å løse kapitalismens problemer på. Her inntar spørsmålet om arbeidsledigheten en nøkkelstilling. I sosialdemokratiets teorier, som selvsagt er identisk med den borgerlige sosialøkonomi, vil høy sysselsetting og lav prisstigning framte som alternativer. Dette har vært helt bestemmende for f. eks. det tyske sosialdemokratiske politikk i de siste åra og behersker tydeligvis fullstendig Reiulf Steens tankebaner, slik de kom fram på møte i Sunnmøre Arbeiderparti forrige helg.

Å holde priser og lønninger nede er et økonomisk behov for kapitalen som sosialdemokratiet må ta hensyn til, men samtidig er det seg bevisst det grunnleggende behov for sosial og politisk ro og stabilitet som det ønsker å oppnå via statlig integrerte fagforeninger som vil fungere dårlig i en kriseperiode med massearbeidsløshet.

Det stadige pratet fra sosialdemokratiet om nødvendigheten av å opprettholde sysselsettingen er derfor et uttrykk for et sosialt og politisk behov

fra kapitalens side. I dag ser vi dette må vike for det mer kortsiktige økonomiske kravet om å presse ned lønningene via en reell akseptering av arbeidsløsheten. Selvom dette i dag er en klar politikk, prøver man enda å bruke trusselen om arbeidsløshet som et middel til å holde kontrollen.

Det er klart at innenfor denne rammen finnes det et visst politisk spillerom for sosialdemokratiet, noe som igjen åpner for andre konflikter.

Den alvorligste motsigelsen og den som er mest egnet til å skape forvirring innen arbeiderklassen synes likevel å bunne i hvilken utstrekning sosialdemokratiet i en kriseperiode skal følge opp sin grunnholdning. Allment står selvsagt alle fløyer i sosialdemokratiet for en statlig sentralisering av produksjonen som nødvendigvis fører til økt korporativisering dvs. statlig kontroll av arbeiderklassen. Denne politikken vil også stå i motstrid til noen enkeltkapitalisters interesser. Den prøves gjennomført med støtte i en propaganda om at det her dreier seg om en sosialisering av produksjonsmidlene.

Under en kriseperiode utvikler det seg her fløytendenser i sosialdemokratiet med bakgrunn i uenighet om hvor langt denne politikken skal drives, om krisa skal bli et middel til å fremme den ytterligere. De mer abstrakte representanter for totalkapitalen får nå når ulveflokken virkelig er i kamp, vanskeligheter med å slå igjennom.

Det beste eksempel her var lønns-taker-fondet. Det var klart at det utløste en splittelse i sosialdemokratiet. Nå siktet utvilsomt fondet mot å få bukt med lønnsnedgangen, og det er like sikkert at det ikke var dette

som utløste splittelsen. Den skyldtes at forslaget samtidig ville bety en økt statlig kontroll med enkeltkapitalene, en konfrontasjon som sosialdemokratiet ikke ønsket å ta under en krise. De samme krefter som drev igjennom en vidtgående akseptering av økt arbeidsledighet og f. eks. i Ulvesetutvalget, nedbygging av støtte-

seiret også her. Angrepet på reallønna vil bli ført mer direkte, via tradisjonelle metoder. Man hadde ikke funnet de vises sten.

Dette betyr selvsagt ikke at kapitalistklassens enkelte representanter vil unnlate å raske til seg mest mulig fra staten eller vil motsette seg en strukturrasjonalisering. Men denne må komme som et blindt produkt av krisas utvikling. Den kan ikke bli ledet eller kontrollert.

For oss kommunister er det i og for seg uten interesse å skifte sol og vind mellom de to fløyer i sosialdemokratiet når vi først har påpekt at tilsynelatende vensterkrefter er uttrykk for nye korporative framstøt. Arbeiderklassen må alltid være forberedt på å møte kapitalen i den form den til enhver tid framtrer, det viktige er å ikke la seg forvirre av det kvasiradikale aspekt ved korporativiseringen at staten tilsynelatende tar over den private sektor. I dette perspektivet er alle fløyer i sosialdemokratiet uttrykk for alternative formuleringer av en strategi, kapitalens. En ting er at det er av høyeste viktighet å se hvilken fløy som til enhver tid er den sterkeste og tilpasser klassens dagspolitikk etter dette. Men fundamentalt må de begge møtes med den samme strategi, den som setter det kommunistiske samfunnet opp mot det kapitalistiske.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863- Tøyen, Oslo 6
Postgiro: 2068427

Redaktør: Harald Berntsen

Trykk: Eget Kontor-offset.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 40.

Rede Fane pr. år - kr. 28.-

- betales på postgiro 20 68 427

Merk talongen -A- for avisen og

-RF- for Rede Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 -

pr. år

Rede Fane kr. 38.- pr. år

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Sentral adr.: Postboks 2863

Tøyen, Oslo 6

Tlf. 37 63 60

TARIFFOPPGJØR OG KRISE

Også i år forsøker LO og NAF å gi inntrykk av at de utkjemper en mektig drakamp ved tariffoppgjøret. Men iscenesettelsen er nå i ferd med å anta et rent rituelt preg. Selv ikke LO og NAFs egne representanter er i stand til å late som om ikke resultatet er gitt på forhånd. Tidspunktene for "brudd" i forhandlingene og mekling er allerede nærmest fastsatt, som i et programhefte for en teaterforestilling.

LO og NAFs representanter vet at det ikke lenger er de store, sentrale tariffoppgjørene som spiller noen viktig rolle i den økonomiske kampen mellom arbeid og kapital. Og fordi de også vet at arbeiderklassen selv vet det samme, er de klar over at skuespillkunsten får mindre og mindre verdi. Vanskene med å få til en lønnsfastsettelse som passer kapitalen, ligger ikke i det sentrale oppgjøret. De ligger i de lokale forhandlingene og avtalene, som LO, NAF og staten ikke har kontroll med.

Den lokale lønnsledningen er nøkkelordet i dagens økonomiske drakamp mellom arbeiderklassen og kapitalistklassen. Det vet arbeiderne, og det vet kapitalistene og deres talsmenn i LO og DNA. Derfor får tariffoppgjøret et stadig sterkere skjær av uvirkelighet over seg.

Omkvedet fra alle talsmenn for kapitalen ved årets tariffoppgjør er at kostnadene - det vil først og fremst si lønningene - er for høye i norsk industri. Dette kan i første omgang synes meningsløst. Hvordan er det mulig å kalle den produksjonsfaktor som skaper all verdi for kapitalen, nemlig arbeidskraften, for en utgiftspost, og til og med si at den er for høy? I virkeligheten er det jo ikke slik at kapitalistene gir noe til arbeiderne, men at de i kraft av sitt monopol på produksjonsmidlene tar fra dem overskuddet av deres arbeid. For kapitalen er det imidlertid slik at når dette overskuddet ikke er stort nok i forhold til utgiftene til stadig nye maskiner, så slutter den å investere i nye maskiner, driften innskrenkes, og det kommer til en kapitalistisk krise. Krisen opphører ikke før lønningene på ny er presset så langt ned at overskuddet igjen er stort nok til å gjøre nye investeringer tilstrekkelig lønnsomme. En av krisas hovedfunksjoner er nettopp å skape arbeidsløshet og på denne måten presse lønningene ned som følge av den økte konkurransen mellom arbeiderne om å få solgt arbeidskraften.

Når statsminister Nordli nå offentlig må erkjenne at dagens økonomiske verdenskise er det han kaller en "strukturkrise" og ikke en kortvarig konjunkturedgang, så er det dette han i virkeligheten taler om, selv om han ikke vil bruke samme ord. Og når statsministeren og hans sosialdemokratiske statsparti nå skritt for skritt åpent må akseptere nødvendigheten av arbeidsledighet, så er dette en bekreftelse på det samme. Det er ikke et resultat av noen ond vilje fra deres side, men av deres reformistiske kapitulasjon for og vilje til å administrere kapitalismen som økonomisk system.

På det kapitalistiske lønnsystemets grunn er arbeidsledighet og krise et lovmessig tilbakevendende fenomen. Bare sosialismen og kommunismen, som setter tilfredsstillelsen av menneskenes samfunnsmessige behov i stedet for utbytting og kapitalakkumulasjon, kan gjøre slutt på dette.

Gjennom det sentrale tariffoppgjøret har kapitalens forvaltere i LO, NAF og den sosialdemokratiske staten søkt å få kontroll med lønnsfastsettelsen og gjennomføre lønnsnedslag. De har hittil ikke lyktes, fordi det ikke hargitt dem kontroll med den lokale, utarifferte lønnsledningen. Og den siste kan de bare få full kontroll med gjennom direkte statlig styring med den enkelte bedrift og åpen fascistisk terror overfor arbeiderklassen, noe som vil innebære store politiske problemer å gjennomføre i dag. Derfor tyr de foreløpig til det tradisjonelle kapitalistiske virkemiddelet: til arbeidsløshet, økende konkurranse mellom arbeiderne om å få solgt arbeidskrafta til kapitalistene, og dermed lønnsnedslag.

Arbeiderklassens svar på dette kan bare være å forsvare sine levevilkår i de lokale forhandlingene og å forberede seg på direkte streikekamp under egen kontroll på den enkelte bedrift. Dette vil samtidig kreve, og i løpet av kampen utvikle bevisstheten om nødvendigheten av å styrte kapitalismen gjennom sosialistisk revolusjon og erstatte den med arbeiderklassens eget diktatur. Hvis arbeiderklassen skyver sine egne klasseinteresser til side, og lar seg trollebinde av kapitalistenes i og for seg riktige preik om at skal deres kapitalistiske bedrift fortsette å eksistere, så må lønningene ned og profitten opp, da er de solgt. Da har de selv forberedt en ny runde med utbytting, krise og kapitalistiske kriger.

Under dagens kapitalistiske "strukturkrise" er konsekvent kamp for å forsvare elementære levevilkår det samme som kamp for sosialistisk revolusjon og alt det den forutsetter.

NEI TIL NASJONALSJÅVINISMEN

Et av de første resultatene av LO-organiseringen av samtlige Tandberg-ansatte er at tillitsmennene i den nye konsernklubben går inn for at konsernets bedrift i Haddington i Skottland må nedlegges. De mener at fortsatt drift i Haddington betyr færre arbeidsplasser i Norge. Slik overbringer de sin "solidariske" hilsen til den skotske arbeiderklassen, for øvrig stort slått opp i Arbeiderbladet.

Hvis nå bare de skotske arbeiderne i Haddington mot dette krever at driften i Norge må nedlegges, er tragedien fullkommen. Da kan Tandberg-ledelsen gni seg i hendene og fortsette å leve høyt på norske og skotske arbeideres gjensidige splittelse og kamp.

Før arbeiderne ser ut over sin egne, snevre lokale nese kommer de ikke langt.

EPLF's Nasjonaldemokratiske program foreligger på norsk.

Programmet som koster kr. 10,- kan bestilles fra EPLF, Postboks 2853, Tøyen Oslo 6.

STØTT EPLF !

EPLF i Norge selger en rekke pamfletter/brosjyrer om frigjøringskrigen i Eritrea. Dessuten selger EPLF i Norge plakater og jakkemker.

Skriv til EPLF

Postboks 2853
Tøyen, Oslo 6.

Sendingene fra Radio Tirana kan fåes inn på kortbølgen. På engelsk sender Radio Tirana hver dag til følgende tider:

Kl. 7.30-8.00 i 31 og 42 meterbandet
Kl. 17.30-18.00 31m og 42m
Kl. 19.30-20.00, 31m og 42m
Kl. 21.30-22.00 31m og 42m.
Kl. 23.00-23.30, 31m og 42m og 215 m.

11000 KRONER TIL ERITREA

I dagene 13. til 18. februar gjennomførte medlemmer og sympatisører av KA og KUL en aksjonsuke til inntekt for Den eritreiske hjelpeorganisasjonen (ERA). Aksjonen fant sted i en rekke byer landet rundt. Det er nå klart at vi har greid å samle inn vel 11000 kr i løpet av aksjonen. Dette er imidlertid ikke det endelige resultatet fordi aksjonen fortsatte utover det opprinnelige tidsrommet for aksjonsuka enkelte steder. Vi har håp om at sluttsummen kan plusses på med ytterligere 2-3000 kr. Et resultat vi må si oss godt fornøyde med. Vi takker alle deltagere og bidragsytere til aksjonsuka og er glade for å kunne gi dette direkte bidraget til humanitær hjelp for de eritreiske massene som nå er inne i et avgjørende stadium av sin frigjøringskamp.

NY ABONNEMENTSKAMPANJE FOR den røde ARBEIDEREN

Fra og med dette nummer av drA setter vi i gang en ny kampanje for å verve flere abonnenter på avisa. Målet er å fordoble abonnent-tallet innen 1. januar 1979.

Som kjent ble det gjennomført en kampanje i løpet av 1977 som resulterte i en tredobling av abonnenttallet. Den gangen var det medlemmer av KA og KUL som dro den tyngste del av lasset. Dette vil vi nå prøve å forandre litt på. Når det gjelder kampanjen for 1978 vil vi derfor i første rekke basere oss på hver enkelt abonnents innsats. Vi oppfordrer med dette hver enkelt av våre abonnenter til å skaffe minst 1 ny abonnent på avisa i løpet av dette året. Fyll ut slippen nedenfor og send inn.

Nyervervede abonnenter:

1. Navn:.....

Adresse:.....

2. Navn:.....

Adresse:.....

Verver:

Navn og adresse:.....

Redaksjonen avsluttet mandag 6. mars.

HILSNING TIL SENTRALKOMITEEN I EPLF

Sentralkomiteen i EPLF.

Kamerater!

Kommunistisk Arbeiderforbunds 4. landsmøte i Oslo 3.-5. Februar vil med dette sende sine varmeste revolusjonære og broderlige hilsener til fortroppen for det Eritreiske folkets nasjonale frigjøringskamp, EPLF.

Den eritreiske frigjøringskampen er ikke av ny dato. Gjennom flere århundrer har det eritreiske folket kontinuerlig måttet kjempe mot utenlands invasjon, kolonialisme og lokal reaksjon. Den væpnede kampen mot den etiopiske koloniale undertrykkelsen har nå vart i 17 år. Likevel representerte dannelsen av EPLF i 1970 innledningen til et nytt og høyere stadium i kampen for nasjonal og sosial frigjøring.

På det imperialistiske stadium av den kapitalistiske utvikling, som samtidig er den proletariske revolusjons epoke, vil - som Lenin sa og all erfaring viser - de undertrykte folks og nasjoners kamp mot kolonialisme og imperialism være avhengig av en proletarisk-revolusjonær ledelse. Skremt av massenes revolusjonære vilj og på grunn av sine mange bånd til utenlandske kolonialister og imperialister, vakler boergerskapet i de undertrykte land overfor den nasjonaldemokratiske revolusjonen og er ikke i stand til å gjennomføre den. Denne oppgaven overtas derfor av proletariatet, som i allianse med de arbeidende bondemassene tar ledelsen og gjør den nasjonaldemokratiske revolusjon til innledningen til neste stadium, den sosialistiske revolusjonen. På grunn av dette blir de undertrykte folks og nasjoners frigjøringskamp en del av den proletariske verdensrevolusjonen som definitivt vil knuse verdenskapitalismen og gjøre slutt på alle former for utbytting.

På grunn av dette må de nasjonaldemokratiske revolusjonene rette seg mot ikke bare de utenlandske kolonialister og imperialister, men også mot deres allierte i det lokale feydalaristokrati og i boergerskapet, som bare tenker på sine egne snevre privilegier og klasseinteresser. Den nasjonale kampen blir med dette også og vesentlig en klassekamp. I en slik situasjon er det de revolusjonære kreftenes avgrensning overfor de reaksjonære kreftene ikke uttrykk for sektarisme, men bare det første nødvendige skritt mot den virkelige revolusjonære enhet som må opprettes for å nå målet.

Dannelsen av EPLF var et slikt avgjørende skritt i den eritreiske frigjøringskampen. Dermed fikk det eritreiske folket en ledelse som la den langvarige folkekrigens strategi til grunn for kampen, dvs prinsippet om å sette spørsmålet om den korrekte politiske linje i første rekke, prinsippet om å tjene og gjennom politisk skolering mobilisere massene til revolusjonering av de samfunnsmessige forhold i

de frigjorte områdene, og prinsippet om å stole på egne krefter.

Den langvarige folkekrigens strategi har bra! EPLF fra seier til seier, både i kampen mot utenlandske fiender og mot lokale reaksjonære. Gjennom EPLFs erobring av en rekke byer og tettsteder i løpet av det siste året er den fullstendige frigjøringen blitt nær for det eritreiske folket. For øyeblikket utkjemper EPLA et heftig slag mot den etiopiske kolonihæren og dens sovjetiske og kubanske hjelpere i havnebyen Massawa, et slag av avgjørende militær betydning. Samtidig er EPLF-ledelsen blitt tvunget til å skrive under på en enhetsavtale på EPLFs premisser. Dette er en frukt av at også i spørsmålet om

nasjonal enhet har EPLF korrekt anvendt prinsippet om langvarig kamp, ved å avvise ELF-ledelsens ønske om en hurtig og prinsipplos skinn-enhet og insistere på den forente front som et nødvendig gjennomgangsstadium til virkelig revolusjonær enhet.

Kommunistisk Arbeiderforbunds 4. landsmøte hilser entusiastisk den militære fremgangen som det eritreiske folket har vunnet under EPLFs ledelse. Men med samme revolusjonære glede hilser landsmøtet EPLFs avgjorte politiske seire, som utgjør forutsetningen for den revolusjonære fremgangen og gir den dens revolusjonære mening. Landsmøtet hilser det grunnleggende viktige arbeidet med å utdanne kadre på kaderskolene og med å oversette og spre marxist-leninistisk litteratur. Landsmøtet hilser opprettelsen av folks masseorganisasjoner og deres overtakelse av administrasjonen i de frigjorte områdene. Landsmøtet hilser det illegale politiske arbeidet i arbeiderklassen i de byene som er besatt av fienden. Landsmøtet hilser den vellykkete mobilisering av landsbygdas fattige masser mot reaksjonære eiendomsforhold og til fordel for kooperativ og kollektiv jordbruksdrift. Landsmøtet hilser EPLFs bevisste arbeid for å frigjøre og mobilisere kvinnene, for å styrke den nasjonale kulturen og gi den et revolusjonært innhold, og for å utrydde all tilbakefallende, snever og reaksjonær skikk og tankegang.

Alle disse politiske kampene og seirene vil bli det avgjørende i det lange løp, uansett militære tilbakeslag og krigens langvarighet. Kommunistisk Arbeiderforbund har aldri sett på den eritreiske frigjøringskampen ut fra det militære styrkeforholdet til enhver tid, men har tatt et klart standpunkt for EPLF på grunn av dens korrekte politiske linje.

Kamerater!

EPLFs politiske kamper og seire utgjør ikke bare den avgjørende forutsetning for det eritreiske folkets fullstendige frigjøring fra alle former for undertrykkelse og utbytting. De representerer samtidig en lærerik inspirasjon for de revolusjonære kreftene over hele verden.

På den andre siden er begge de to imperialistiske supermaktene, USA og Sovjetunionen, og deres respektive allierte - bl.a. sioniststaten Israel og satellitten Kuba - engasjert side om side til støtte for den etiopiske fascistjuntaen mot det eritreiske folk og deres ledere, EPLF. Samtidig skjerpes deres innbyrdes rivalisering i hele det strategisk viktige Afrikas Horn. På grunn av alt dette er den eritreiske frigjøringskampen blitt et brennpunkt i kampen mellom verdensproletariatet og verdensboergerskapet, mellom sosialisme og kapitalisme, og stillingen til det eritreiske spørsmålet er blitt en prøvestein for alle som kaller seg revolusjonære.

For øyeblikket er Sovjetunionen den viktigste støtten for den etiopiske fascistjuntaen i krigen mot Eritrea. På denne måten avslører Sovjetunionens ledelse seg for alle verdens folk som sosialister bare i ord, men som imperialister i handling, det vil si som sosialimperialister og fullstendige forrædere mot marxismen-leninismen og den proletariske internasjonalismen - hurtigere og mer effektivt enn noen form for teoretisering kunne ha gjort det.

Men Sovjetunionens engasjement betyr ikke at USA og deres allierte ikke lenger utgjør en like stor imperi-

alistisk trussel, slik talsmenn for den såkalte "teorien om de tre verdener" hevder. I den grad USA angriper den sovjetiske imperialismen, er det ikke for å gjøre slutt på imperialismen som sådan, men bare for nok engang å styrke sin egen posisjon i den interne imperialistiske rivalisering.

Væpnet med revolusjonær teori og erfaring fra en langvarig kamp, er EPLF imidlertid uten tvil i stand til å gjennomskue ikke bare den umiddelbare fienden, men alle imperialistiske manøvrer - enten de er fordekt som "sosialisme" eller i navnet av "den frie verden".

Mens imperialistene alltid er på utkikk etter nye muligheter til å dominere, følger de revolusjonære kreftene over hele verden utviklingen i Eritrea med den største årvåkenhet. Hver seier for det eritreiske folk er en seier for dem. Den endelige triumf for revolusjonen i Eritrea vil være et hardt slag mot verdenskapitalismen og bety opprettelsen av en ny bastion for verdensproletariatet og verdens undertrykte folk og nasjoner.

Kamerater!

Kommunistisk Arbeiderforbund erklærer på sitt 4. landsmøte at det vil fortsette og intensivere sitt arbeid for å informere om, og øke solidaritetsbevegelsen for den eritreiske frigjøringskampen under EPLFs ledelse - i den nærmeste framtid ved å gjennomføre en ukes pengeinnsamlingskampanje til den eritreiske hjelpeorganisasjonen (ERA) og ved å ta initiativ til å opprette en solidaritetskomite for Eritrea i Norge, basert på politisk solidaritet med EPLF.

Det ser vi på som vår selvsagte proletarisk-internasjonalistiske plikt, som en selvsagt del av vårt arbeid for revolusjonen også i Norge. Det er velkjent at det imperialistiske boergerskapet i dette landet, gjennom sitt sosialfascistiske statsparti (sosialdemokratene i "Det Norske Arbeiderparti"), har spilt en viktig rolle i det eritreiske spørsmålet ved å handle til fordel for den USA-inspirerte FN-beslutningen om Eritreas føderasjon med Etiopia, og ved å hjelpe de etiopiske kolonialistene med å bygge

opp deres militære flåte. Dette illustrerer hvordan solidaritetsarbeidet for den eritreiske frigjøringskampen og arbeidet for den proletarisk-sosialistiske revolusjon i Norge ikke er to forskjellige ting, men to sider av samme sak. Den beste hjelp som arbeiderklassen i Norge på lengre sikt kan gi de undertrykte folk og nasjoner, består i å frigjøre seg selv gjennom den sosialistiske revolusjonen og dermed styrte den delen av imperialismen som utgjøres av det norske boergerskapet.

I Norge har kapitalismen foedagst nådd det imperialistiske stadium, og den borgerlig-demokratiske revolusjonen ble gjennomført for snart hundre år siden. Dermed er det den sosialistiske revolusjonen som står på dagsorden i dette landet, og med tanke på dette er arbeiderklassen den eneste revolusjonære klassen. Kommunistisk Arbeiderforbunds mål er å skape et virkelig kommunistisk parti som kan lede arbeiderklassen i dette landet fram til den sosialistiske revolusjonen, opprettelsen av proletariatets diktatur, av sosialismen og til slutt det klasseløse samfunn, kommunismen. Forbundet er ung og lite, men har sterke røtter i den tidligere kommunistiske bevegelsen i Norge. Det er blitt til i kamp med det sosialdemokratiske hegemoni i arbeiderklassen, med den nye og den gamle revisjonismen, og med den småborgerlige nasjonale sosialismen som forfekter "tre-verdensteorien" i Norge, og befinner seg enda på det stadium da oppgaven er å konsolidere kjernen i den partibyggende organisasjonen. Men det kommunistiske partiet vil uten tvil bli skapt, og arbeiderklassen i Norge vil gjennomføre den sosialistiske revolusjonen, uansett hvor langvarig kampen vil bli!

Ned med kolonialisme, imperialism, sosialimperialisme og sionisme!
Lenge leve den eritreiske frigjøringsrevolusjonen under EPLFs ledelse!

Lenge leve de broderlige forbindelser mellom EPLF og KA!

Arbeidere i alle land, undertrykte folk og nasjoner, foren dere!

Ned med verdenskapitalismen!

Lenge leve den proletariske verdensrevolusjonen!

INNSAMLINGSAKSJON TIL ERITREISKE FLYKTNINGER

Den eritreiske hjelpeorganisasjonens (ERA) norske avdeling starter i disse dager en innsamlingsaksjon til støtte for de tusener av eritreere som lever utenfor Eritrea som flyktninger.

Eritrea:

BEHOV FOR HJELP

POSTGIRO 2 31 67 43

Den eritreiske hjelpeorganisasjon i Norge
Postboks 2853, Tøyen Oslo 6

De innsamlede midlene vil også gå til gjenreisningsarbeidet innen de frigjorte områdene innen selve Eritrea. Penger kan sendes til:
Eritreiske Hjelpeorganisasjon,
Box 2853 Tøyen, Oslo 6.
Postgiro 2 31 67 43

Hjelp den kriserammede befolkning i Eritrea

Postgiro 2 31 67 43

Den eritreiske hjelpeorganisasjon i Norge

Postboks 2853, Tøyen, Oslo 6

For nærmere opplysninger, kontakt ovennevnte adresse.

Yngve Wallin fra SKA

Hilsningstale fra Sveriges Kommunistiska Arbetarförbund

Kamrater!

Klasskampen skärps alltmer i våra länder och i världen som helhet. Borgarklassen ökar förtrycket och utsugningen av arbetarna och vältrar krisens bördor på arbetarklassens akslar. Overproduktionskrisen har nu med all kraft drabbat Sverige. Denna s.k. blandeekonomiska paradiso har nu på sin höjd visat sig vara en högst vanlig borgerlig statsbildning med ett kapitalistiskt system. Och det kan inte vara på annat sätt. Sverige er en integrerad del av den kapitalistiska världen. Stora monopolbolag är helt dominerande i den svenska ekonomin. Sverige drabbas dermed också av den ekonomiska kris som sveper fram i den borgerliga och revisionistiska kapitalistiska världen och som alltmer fördjupas av energi- och valutakrisen.

Socialfascisterna har i Sverige skapat den statsmonopolkapitalistiska staten, vilket inneburit en allt högre utsugning av arbetarklassen. Det som återstår i en s.k. "utveckling" av statsmonopolkapitalismen är ett mer omaskerat förtryck av arbetarklassen och dess förbundna, utökning av polis- och yrkesmilitärkårer. Det enda som kan förhindra denna "utveckling" är den socialistiska revolutionen. Socialdemokratiet är kapitaliststatens bästa förvaltare och borgarklassen skulde i våra länder m.fl. inte kunna behålla makten utan socialdemokratiet. De bekämpar alltid arbetarnas självständiga organisering. De är när det kommer till kritan de värsta anti-kommunister. Men socialdemokratiet är inte de enda som sprider borgerlig dymka i arbetarnas led. Efter Sovjetunionens förfall till revisionism och kapitalism spreds ytterligare en sjukdom inom arbetarledet; den moderna revisionismen. I Sverige främst representerat av VPK och APK. Det blev ett allvarligt slag mot den revolutionära arbetarrörelsen, men den förde inte med sig så allvarliga konsekvenser att det socialistiska lägeret upplöstes, som en del s.k. "kom-

munister" påstår. Sådant tal avslöjar dem tydligt som revisionister.

Under imperialismens och de proletära revolutionernas epok är de grundläggande motsättningarna: För det första: motsättningen mellan det socialistiska läget å ena sidan och det imperialistiska och social-imperialistiska å den andra. För det andra: motsättningen mellan proletariatet och bourgeoisin i de kapitalistiska och revisionistiska länderna.

För det tredje: motsättningen mellan de förtryckta folken och nationerna å ena sidan och imperialismen och socialimperialismen å andra. För det fjärde: motsättningen mellan de imperialistiska och social-imperialistiska länderna samt de imperialistiska länderna emellan.

Dessa motsättningar är sammanlänkade och ingen av dem kan utelämnas.

Intet är ju från början fulländat. Revisionismen och opportunisten är ingenting nytt. Det slog rot i ett tidigt stadium i de flesta kommunistiska partier. När KFML/ sedermera Gnistangruppen/ bildades, tändes ett hoppets ljus. Många var det väl då som tog för givet att den slutgiltiga reningsprocessen stod för dörren och snart skulle vara överstann. Man gick till kamp mot den gängse opportunisten, men införde å den andra sidan nya defekter. Nu nöjde man sig inte längre med att agera i marxismens namn, utan i marxismen-leninismens. Alltså dubbel förbrytelse.

Som en logisk följd av urartningen inom Gnistangruppen skapades ett bättre alternativ, nämligen KFMLr. Men det räckte inte. Även här började man så småningom sprida det av opportunistens gissel. Bl. a. antogs teorin om småbourgeoisins vacklan i den socialistiska revolution vi står inför/ och de kommunistiska principerna lades på hylan för reformistisk dagskravpolitik. Detta bevisar nödvändigheten av intensiv och skoningslös kamp

mot opportunisten inom framför allt de egna leden. I vetskap om detta bildades därför Sveriges Kommunistiska Arbetsgrupper, nu Sveriges Kommunistiska Arbetarförbund. SKA arbetar för att återupprätta och bygga ett kommunistiskt parti i Sverige, det är vårt främsta bidrag till den proletära världsrevolutionen. Det är en svår uppgift, men utsikterna att lyckas är ljusa. Tiden arbetar för den proletära revolutionen. Vårt parti byggs upp i kampen mot revisionismen, mot alla förfalskare av Marxismen-Leninismen.

Den moderna revisionismen, t. ex. den s.k. "Eurokommunismen" med dess avläggare i Sverige VPK, har bara hittat en ny etikett för samma gamla vara för att bedra arbetarna med, de förnekar allting som är Marxistiskt utom själva ordet Marx som de gjort tomt och helt innehållslöst, tillsammans med APK och Kpmlr m. fl. liknande trotskistiska organisationer förespråkar de en statsmonopolistisk stat av typ Sovjet, eller liknande. Sedan lång tid har vi bekämpat Skp, er mot-svarighet är AKP. Deras anti-marxist-leninistiska karaktär avslöjades kort efter dess bildande i 1967, och deras national-socialistiska karaktär framstår helt klart i dessa dagar då rörelsen börjat uppträda i internationell skala, i och med den ökända "teorin om de tre världarna", istället för klasskamp förespråkar de klassamarbete, i stället för socialism förespråkar de nationalism, och de drar sig inte ens för att baktala en av Marxismen-Leninismens stöttepelare, kamrat Josef Stalin. Listan skulle kunna göras längre. I dessa revisionistiska och reformistiska organisationer finns inte en atom socialism. Lenin sa om Marx och andra stora revolutionärer: "Efter deras död försöker man förvandla dem till harmlösa ikoner, så att säga kanonisera dem, ge deras namn en viss ära för att "trösta" de förtryckta klasserna, och slå blå dunster i ögonen på dem, alltmedan den

revolutionära lärans innehåll kastreras, banteras och får sin revolutionära själ avtrubbad. Man skjuter i fögrunden och förhärskar det som är eller förefaller vara godtagbart för bourgeoisin. Alla socialchauvinister är numera - skämt åsido - "marxister".

Denna kastrering har också, tyvärr, drabbat Lenin själv och Stalins läror och nu senast Mao Tse-tungs läror.

Kampen mot bourgeoisin, inklusive den revisionistiska bourgeoisin, kräver kommunisternas enhet och samarbete, det kräver proletär internationalism, av den orsaken är vi här, för att utbyta erfarenheter av klasskampen i våra länder, för att diskutera Marxismen-Leninismens strategi och taktik. Vår proletära internationalism kan endast i första hand uttryckas i kamp mot vår egen bourgeoisie och stöd till motsvarande revolutionära rörelser i andra länder. Detta är också det enda konsekventa revolutionära sätt att bekämpa all imperialism, med de bägge supermakterna USA och Tsar-Sovjet i spetsen och stödja de förtryckta folken och nationernas befrielsesrörelser.

KAMRATER!

Vi lever i en ljus tid. I de förtryckta länderna jäser det av revolution och kamp. Arbetarklassen i Europa har återupptagit sin kamp mot kapitalism och revisionism. Kampenheten mellan de förtryckta ländernas revolutionära folk och den kapitalistiska och revisionistiska världens proletariat kommer att under en historiskt mycket kort tid att stöta imperialismen i graven. I Albanska Arbetets Parti och i Albanien folk har vi en ovärderlig bastion för socialismen. För arbetarklassen i Norge och i Sverige åligger det att bli en del av den revolutionära världsrevolutionen, att genomföra den socialistiska revolutionen och upprätta proletariatets diktatur. För att förverkliga den uppgiften måste arbetarklassen oavkortligen skapa ett äkta kommunistiskt parti, baserat på den Marxist-Leninistiska teorins tillämpning på respektive länder. Kommunistiska Arbetarförbundet har i Norge påbörjat detta arbete. Sveriges Kommunistiska Arbetarförbund har i Sverige gjort detsamma.

KAMRATER!
FRAMÅT FÖR UPPBYGGGET AV
VÅRA KOMMUNISTISKA PARTIER!
LEVE MARXISMEN-LENINISMEN!

Eritrea:KONSOLIDERING AV... Forts. fra s.1

det siste møtet i felleskomiteen. På grunn av en til tider rent provokatorisk holdning overfor EPLF har ELF-ledelsen i den siste tiden stadig mer mistet tillit både blant sine egne medlemmer og i befolkningen for øvrig. En rekke tidligere medlemmer og sympatisører av ELF har derfor sluttet seg til EPLF.

SLAGET OM MASSAWA

Ledelsen i EPLF regner med at det nå bare er et spørsmål om dager før Massawa faller.

EPLF sørger for underhold av de mange sivile som flykter fra kampene rundt Massawa.

I slutten av forrige måned utkjempet EPLF en rekke slag omkring militærposter på veien mellom Asmara og Massawa og vant flere store militære seire. Slagene ble i hovedsak utkjempet omkring fem etiopiske militærposter, og de etiopiske styrkene led et tap på ca. 4000 døde og flere tusen sårede og flyktede. I disse kampene har dessuten EPLF vunnet viktige militære erfaringer og materiell, og de har nå vært i stand til å sette en del tyngre militærmateriell - bl. a. ca. 30 erobrede tanks - inn i kampene

I den nåværende situasjonen er den altoverveiende del av Etiopias militære aktivitet i Eritrea konsentrert omkring Massawa. I tillegg til ca. 17000 soldater er det her satt inn de mest moderne våpen, bl. a. støttet av russiske krigsskip. Etiopias strategi på kort sikt går ut på å holde denne stillingen, samt konsentrere sin hovedoffensiv om krigen i Ogaden, for seinere å kunne konsentrere alle sine krefter mot Eritrea. Med de store tap som de etiopiske troppene er blitt påført, blir militærjuntaen i Addis Abeba stadig mer avhengig av den Sovjetiske sosialimperialismen og dens cubanske leieknægter for å kunne fortsette krigen.

Nylig innstilte Ethiopian Airlines alle sine flyvinger i 10 dager og ble i denne tiden benyttet til å frakte cubanske soldater fra Angola til Etiopia. EPLFs snarlige frigjøring av Massawa vil derfor være av svært stor betydning for den eritreiske revolusjonens videre utvikling. Den vil også frigjøre en del militære styrker for EPLF som da kan benyttes til å styrke og konsolidere forsvaret på andre avsnitt.

For Eritrea finnes det ingen annen vei til uavhengighet enn full militær seier og full mobilisering på alle felter av den frigjorte befolkningen. Den etiopiske militærjuntaens leder, Mengistu, uttalte nylig at den etiopiske regjering er innstilt på om nødvendig å fortsette krigen i generasjoner for å beholde Eritrea.

EPLF BASERER KAMPEN PÅ ERITREERNES EGNE KREFTER

Selv om Sovjet i dag er den av supermaktene som mest direkte er engasjert i kampen mot den eritreiske revolusjonen, innebærer selvsagt ikke dette at andre imperialistiske makter - f. eks. USA - er noen mulig alliert

Angrep i utkanten av Massawa.

for de revolusjonære kreftene. I det USA nå, gjennom sin økende innflytelse i Egypt, er i ferd med å styrke sin kontroll over Suez og Rødehavet, er det en nødvendig fortsettelse av denne politikken å arbeide for å svekke alle progressive krefter i området omkring Afrikas horn. Dette bl. a. fordi betydningen av kontroll med Suez er sterkt svekket uten kontroll over utseilingen fra Rødehavet. Som et ledd i dette har f. eks. nylig 6000 egyptiske soldater blitt plassert i Djibuti. Dersom den eritreiske revolusjonen skulle basere seg på støtte fra utlandet, ville den med nødvendighet forfalle til å bli en brikke i imperialismaktenes kamp om beherskelse av dette området.

NYTT FRA VITEN- SKA PENS VERDEN

hver 14.dag

11/3 - 24/3

Den borgerlige vitenskapens høye mål er som kjent å komme fram til de evige sannheter om naturen og samfunnet, uavhengig av klassekampens omskiftelser. Gjennom tidene har denne virksomheten båret en rekke tvilsomme frukter.

Til de ferskeste fruktene hører et framstøt på sosialøkonomiens, sosiologiens og sosialpsykologiens områder - utført i ypperlig stil av professor Johan Galtung.

I et intervju i Økonomisk Rapport går professoren hardt til angrep på produktiviteten, som han vil sette ned

på grunn av den permanente økonomiske krisa. "Industrialiseringen er en periode som nå må ta slutt," heter det. "Vi må nøye utrede hva vi skal masseprodusere og hva vi bør sende tilbake til småsamfunnet!"

Professor Galtungs svar på den

økonomiske krisa springer ut av et FN-finansiert forskningsprosjekt som han er leder for. I dette prosjektet har professoren på en dristig og skapende måte tillempa et helt nytt grunnbegrep for den vitenskapelige analysen av verdenssamfunnet: LYKKEN.

Metoden og resultatene er såpass epokegjørende at vi gjengir dem:

"Professor Galtung og hans medarbeidere søker å finne lykkebegrepet ved å intervju menneskene over hele kloden. Allerede nå står det i alle fall klart at menneskene i alle fall er lykkelige under nokså enkle forhold. Være sammen med gode venner, litt god mat, skape noe det står respekt av, elske. Ikke nødvendigvis eie. Tvert imot er den som eier ofte mindre lykkelig på grunn av bekymringer som gjerne følger med."

Hittil er det ikke gjort særlig opp-

muntrende funn i praksis, for hør: "Med lykke som målestokk finnes det ifølge professor Galtung intet utviklet land. Han har dog funnet folkeslag som er velutviklet etter lykkekriteriet." Vi oppfordrer professoren til ikke å bli nedslått, men beslutsomt fortsette sin jakt etter verdenslykken. Kanskje finnes det ennå hodejegere i det indre Borneo som lever under tilstrekkelig enkle forhold, eller folkeslag som har så lite mat at hva som helst smaker godt.

Det er etter dette godt mulig at professor Galtung har satt en uslælig verdensrekord i populisme, så Damman og disiplene bare kan gå hjem og legge seg. Vi overlater til leserne å spekulere ut hvilke politiske tendenser denne spennende frukten skjuler i sit indre. La oss bare få peke på et den enkle alminnelige uvitenhet blir blåbær mot den profesjonelle akademiske forstokkethet.

TRYM

Fra PFLP (Folkefronten for Palestinas frigjøring) har KA mottatt et begrenset antall PFLP-jakkemerker og PFLP-kalendere for 1978. Disse kan bestilles gjennom KA. Jakkemerkene koster kr. 5,- mens kalendrene koster kr. 30,-. Inntektene av salget går i sin helhet til PFLP.

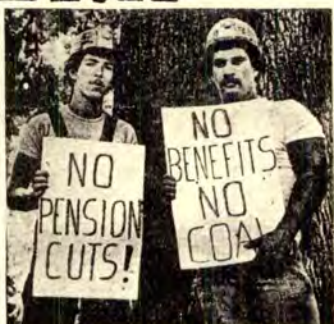
A MERIKANSKE GRUVEARBEIDERE I KAMP MOT ARBEIDERARISTOKRATI OG LOVVERK

Krise i kapitalismen betyr at klassekampen skjerpes. Dette har de ca. 180000 kullgruvearbeiderne i USA fått erfare under sin nesten 3 mnds. lange streik. Borgerskapet har forsøkt å stoppe streiken og splitte arbeiderne ved hjelp av alle midler bl. a. gjennom lovverket, via arbeideraristokratiet og ved åpen vold, to arbeidere er bl. a. skutt under konflikten.

Streikens utgangspunkt var gruveselskapenes forsøk på å begrense sikkerhetskravene i gruvene, redusere pensjonsutbetalingene, og å minske utbetalingene til helse- og sykehusforsikring. Dette angrepet på arbeidernes elementære livsbetingelser kom samtidig med president Carters plan om å doble kullproduksjonen innen 1985, og viser hvordan borgerskapet ved hjelp av krisa forsøker å gjøre kullindustrien superprofitabel

At borgerskapet i krisetider ikke bare angriper lønningene, men også andre sider ved arbeidernes arbeids- og levevilkår ser vi også i Norge. Et av "arbeiderpartiregjerings" forslag til "kriseløsning" er en utsettelse av vesentlige deler av arbeidsmiljøloven, bl. a. den nye sykelønnsordningen. Dette fordi krisa medfører arbeidsledighet, og borgerskapet behøver ikke innvestere i arbeidskraftens fortsatte eksistens da de nå, nettopp p.g.a. arbeidsledigheten har nok å ta av.

Arbeidernes organisering av streiken var på mange måter eksemplarisk. De har bl. a. organisert egne grupper som reiser rundt og stenger gruver som ikke er organisert i de streikendes fagforening. Denne stengningen bl. a. delvis gjort ved sympati-streiker og ved at de streikende selv setter opp streikevakter foran gruver hvor det fortsatt blir brutt kull. Videre stopper arbeiderne kulltransporter fra ikke-streikende gruver. Ved

Militante gruvearbeidere i streik

disse og andre midler har arbeiderne klart å senke USAs kullproduksjon til det halve i den perioden streiken hittil har vart.

En av arbeidernes største motstandere under streiken er arbeideraristokratiet med fagforeningslederen Arnold Miller i spissen. Under streiken gikk han bl. a. med på kullgruveselskapenes krav om at arbeidere som reiste rundt og agiterte for sympatistreik i andre gruver skulle kunne gis sparken. Ikke nok med det, Miller gikk også med på at enhver gruvearbeider som oppmuntrer til, anbefaler, eller handler til fordel for en ulovlig streik skal sparkes. Kravet fra kullgruveselskapene som Miller støttet ga også selskapene rett til å si opp en arbeider som i fritiden spredde "literatur" som anbefalte, eller tenderte til å støtte ulovlige streiker.

Det skulle være unødvendig å vise til at ledelsen i tjenestemannslaget her hjemme har gjennomført den samme heksejakten på statsansatte som har støttet ulovlige streiker, selv om resultatet her ble suspensjoner fra foreningen, og ikke sparken fra jobben.

I tillegg til det ovenfornevnte gikk Miller også med på at arbeidere som var borte seks dager "uten grunn" i

en firemånedersperiode skulle kunne sparkes. Imidlertid var motstanden blant arbeiderne for stor til at Miller turde legge disse forslagene fram til uravstemming.

Det borgerlige lovverket brukes også for å knekke streiken. President Carter truet flere ganger med at soldater ville overta gruvedriften. En rett borgerskapet har dersom streiken kan sies å være en trussel mot nasjonens interesser, hvilket vil si borgerskapets interesser. Taft-Hartley-loven ble tidlig avvist av arbeiderne. Dette er en lov som gir president Carter anledning til å tvinge de streikende tilbake til arbeidet i en periode på 80 dager, før streiken kan fortsette.

Selv om Taft-Hartley-loven ikke direkte tilsvarer arbeidsretten i Norge har den samme funksjon, splitte streikende arbeidere og er et forsøk på å tvinge dem tilbake til arbeidet. Enhver streik, om den skal føre fram, enten den foregår i USA eller

Norge er derfor avhengig av at det borgerlige lovverk settes til side.

Om de amerikanske gruvearbeidernes streik vil føre fram er enda ikke avgjort. Et forslag til ny lønnsavtale ble vedtatt med 2/3 flertall av gruvearbeidernes forhandlingsutvalg, et forhandlingsutvalg som i hovedsak består av arbeideraristokrater. Forslaget innebærer bl. a. en dårligere pensjonsordning, spesielt for de arbeidere som allerede er pensjonert, videre sier avtalen at det skal være tillatt å si opp arbeidere som leder ulovlige streiker.

Forslaget er imidlertid i skrivende øyeblikk forkastet med 70% overvekt blant arbeiderne. I det den røde Arbeideren går i trykken er det klart at president Carter har tatt Taft-Hartley-loven i bruk. Dermed er det klart for en ytterligere skjerping av kampen mellom kullgruvearbeiderne og borgerskapet med dets undertrykkelsesapparat.

Det gikk hardt utover streikebryternes materiell